

флота отъ арабитѣ близо до Сицилия, успѣхитѣ на императора Отонъ I въ южна Италия, безредицитѣ, които избухнали въ Цариградѣ поради тежкитѣ налози, и слуховѣтѣ, че намѣстникътъ на Херсонъ Калокиръ се домогвалъ да завладѣе византийския престолъ съ помощта на Светослава, всичко това накарало императора да се помири съ Петра. За да се заякчи съюза, опредѣлено било да се оженятъ две български княгини за двамата византийски царски синове; освенъ това Петъръ, изпратилъ синоветѣ си *Борисъ* и *Романъ* въ Цариградъ.

Никифоръ обещалъ на стария български царь, че той отново ще изпѣди руситѣ; ала тѣ сами решили да се върнатъ (презъ пролѣтътъ на 968 г.), понеже Киевъ билъ обсаденъ отъ печенегитѣ.

Но още на 30 януарий 969 година⁴ Петъръ се поминалъ. Българската църква го причислила къмъ лика на светитѣ. Смъртъта му имала пагубни сетнини за неговото царство.

Отъ отсѣтствието на българскитѣ царски синове, които се намирали въ Цариградъ, поискалъ да се възползува *Давидъ*, синъ на *Шишмана I*, царя на западна България, за да обедини подъ своя властъ и дветѣ части на държавата; ала *Борисъ II* го изпреварилъ съ византийска помощъ и успѣлъ да се задържи⁵.

Щомъ като минала опасността, която го заплашвала отъ западъ, Светославъ (презъ лѣтото на 969 година) отново се появилъ въ България, но вече не като съюзникъ на византийцитѣ, а за свой интересъ. Разказватъ⁶, че той не криелъ отъ майка си Олга, че му е по-мило да живѣе въ Переяславецъ на Дунава, отколкото въ Киевъ, понеже тамъ се стичали всички скъпоценности на изкуството и природата: злато, платсве, вино и плодове отъ Гърция; сребро и коне отъ Чехия и Маджарско; кожи, восъкъ, медъ и роби отъ Русия. Следъ отчаяна борба подъ стенитѣ на Переяславецъ Светославъ „привечерь наддѣлъ и взе града съ копие“. Следъ много спечелени сражения Светославъ успѣлъ да завладѣе не само Дръстъръ и дунавскитѣ градове, но сѣщо тѣй и столицата на царството, Преславъ на Камчия, и въ нея да плени царъ Бориса съ цѣлото му семейство; на стария варягъ Свеналда било възложено да пази съкровищата, които били струпани тамъ отъ времето на Крума, Бориса и Симеона и пленения царъ. Въ непрекъсната борба Светославъ преминалъ презъ Балканитѣ, следъ едно ужасно кръвопролитие завладѣлъ Пловдивъ (970) и се явилъ при гръцката граница⁷.

Отъ 10 декемврий 969 година въ Цариградъ царувалъ воинствениятъ арменецъ Изанъ Цимисхий, който си проправилъ пътъ къмъ престола чрезъ убиването на Никифора. Предложениятъ отъ него миръ билъ отхвърленъ отъ Светослава. Рускиятъ князь увеличилъ войската си съ български и маджарски наемници, поразилъ гърцитѣ въ една кръвопролитна битка подъ Одринъ⁸ и опустошилъ Тракия.

Презъ пролѣтътъ на 971 година Цимисхий отъ Одринъ преминалъ до Великия Преславъ презъ балканскитѣ проходи, които по неизвестна причина не били заети. Следъ едно нещастно сражение около града, Свеналдъ трѣбвало да се затвори въ него. Руситѣ се защищавали храбро по върховетѣ на яката стена, но гръцкитѣ прашници надвили. Обсадителитѣ поставили стълби и нахлули въ града, който билъ разграбенъ. Свеналдъ се затворилъ въ обширната и добре укрепена вътрешна крепостъ, която, обаче, гърцитѣ запалили отъ всички страни. Руситѣ загинали въ отчаяна борба, съ изключение на Свендала, който съ нѣколко души се промъкналъ до Дръстъръ. Въ Преславъ Борисъ II съ семейството си билъ освободенъ отъ руския пленъ и билъ приетъ отъ Цимисхия съ голѣми почести.